

Nutná obhajoba

Ustanovený obhájce, jemuž byl pozastaven výkon advokacie, není oprávněn po dobu pozastavení výkonu advokacie poskytovat právní služby, a nemůže tedy ani vykonávat obhajobu obviněného v trestním řízení. Za této situace je obhájce, který vykonává advokacii samostatně, povinen, neučiní-li jiné opatření za účelem ochrany práv nebo právem chráněných zájmů obviněného, bez odkladu, nejpozději do jednoho měsíce ode dne, kdy vznikla taková překážka, ustanovit jiného advokáta (po dohodě s ním) svým zástupcem (§ 27 odst. 1 zákona č. [85/1996](#) Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů). Jestliže se takto ustanovený zástupce obhájce poté účastní úkonů trestního řízení, např. veřejného zasedání konaného o odvolání, nelze učinit závěr, že obviněný neměl v řízení obhájce, ač ho podle zákona mít měl, takže není naplněn dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 6 Tdo 1516/2010, ze dne 15.12.2010)

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněných M. E ., obviněného J. N. , a obviněného J. R. , proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 6. 2010, sp. zn. 6 To 33/2010, v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 46 T 16/2009, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. se dovolání obviněných M.E. a J. R. odmítají. Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného J. N. odmítá.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 6. 2010, sp. zn. 6 To 33/2010, byl z podnětu odvolání městského státního zástupce v Praze, obviněných M. E., J.N., M.P. a J.R. a poškozeného E. S., spol. s r. o., podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f), odst. 2 tr. ř. zrušen ohledně všech obviněných a obviněného M. Š. v celém rozsahu, ohledně odsouzeného T. M. ve výroku učiněném ohledně poškozeného E. S., spol. s r. o. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2010, č. j. 46 T 16/2009-2365, kterým byli obviněný mj. M. E. uznán vinným zvláště závažným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, 4 písm. a), odst. 5 písm. a) zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku (dále jen „tr. zákoníku“), dílem dokonáným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (pod bodem 5.), spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a dále přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, odst. 3 písm. d) tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a odsouzen podle § 205 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let, když podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou; obviněný J. N. byl uznán vinným zvláště závažným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, dílem dokonáným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (pod bodem 5.), spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a dále přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, odst. 3 písm. d) tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a odsouzen podle § 205 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let, když podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou; obviněný J. R. byl uznán vinným zvláště závažným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, dílem dokonáným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (pod bodem 5.), spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a dále přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, odst. 3 písm. d) tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a odsouzen

podle § 205 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání devíti let, když pro výkon trestu odnětí svobody byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl současně zrušen ve výroku o trestu trestní příkaz Okresního soudu v Olomouci ze dne 29. 10. 2008, sp. zn. 9 T 63/2008, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a nově bylo podle § 259 odst. 3 tr. ř. rozhodnuto tak, že obvinění M. E., J. N. a J.R. byli uznáni vinnými pod body 1-5 výroku rozsudku Vrchního soudu v Praze zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, dílem dokonáným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (pod bodem 5), a pod body 1-3, 5 výroku rozsudku přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, 3 písm. d) tr. zákoníku a byli odsouzeni; obviněný M. E. podle § 205 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let, když podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou; J. N. podle § 205 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let, když podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou a obviněný J. R. podle § 205 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání devíti roků, když pro výkon trestu odnětí svobody byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl současně zrušen ve výroku o trestu trestní příkaz Okresního soudu v Olomouci ze dne 29. 10. 2008, sp. zn. 9 T 63/2008, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále bylo rozhodnuto o povinnosti obviněných k náhradě škody podle § 228 odst. 1 tr. ř. a se zbytkem nároku na náhradu škody byly poškození ve smyslu § 229 odst. 2 tr. ř. odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 6. 2010, sp. zn. 6 To 33/2010, podali obvinění M. E., J. N. a J.R. prostřednictvím obhájců dovolání. Obviněný M. E. uplatnil dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., když jeho naplnění spatřuje v tom, že „soud pochybil, jestliže konstatoval, že jeho návrh uvedený v jeho odvolání se nemohl setkat s úspěchem“. Podle obviněného však šlo o návrh opodstatněný, který jediný se mohl vyjádřit k tomu, zda na místě činu byl či nikoli. Soudům vytýká, že se nezabývaly tím, že spolu s přenosem věci mohlo dojít k přenosu jeho stopy. Dále podle jeho názoru k prokázání totožnosti, případně vyvrácení totožnosti pachatelů skutků bylo nutné vyžádat znalecký posudek z oboru kriminalistiky, v němž by se znalec vyjádřil, zda z videozáznamu pachatelů zachycených kamerou je možná identifikace pachatelů, a to ve srovnání s případnými pohyby osob uvedených jako pachatelé. Vzhledem k uvedenému, kdy soudy navrhované důkazy neprovedly a dospěly k nesprávnému posouzení věci, navrhl, aby Nejvyšší soud dovoláním napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Obviněný J.R. prostřednictvím svého obhájce rovněž uplatnil dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a poukazuje zejména na tu skutečnost, že se jednání, pro které byl odsouzen, nedopustil, jak ostatně uvádí po celé trestní řízení. Domnívá se, že „ze skutkových vět nevyplývá, že by se jednání dopustil, či se měl pokusit dopustit jako člen organizované skupiny, resp., že mu vůbec nebylo prokázáno, že by si nějakou cizí věc přisvojil tím, že by se jí zmocnil, a to navíc vloupáním“. Vzhledem k nedostatečnému skutkovému zjištění, včetně subjektivní stránky, má obviněný za to, že nebyla jeho vina prokázána a tedy právní kvalifikace je nezákonná, neboť nemá oporu v provedených důkazech. Poukazuje na to, že „až nyní se dozvěděl, že z trestního spisu byly následně neoprávněně a v neprospěch obviněného odstraněny některé písemnosti, které nebyly součástí spisu při skončení vyšetřování a on se s nimi nemohl seznámit“. Uvedená skutečnost je podle jeho mínění důvodem pro předběžné projednání obžaloby. Závěrem podaného dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud dovoláním napadený rozsudek a na něj obsahově navazující rozhodnutí zrušil a věc vrátil Vrchnímu soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí.

Obviněný J. N. prostřednictvím svého obhájce uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř., když jeho naplnění spatřuje v tom, že jemu ustanovené obhájce byl pozastaven ke dni 1. 5. 2010 výkon advokacie a u veřejného zasedání obviněného měla zastupovat obhájce JUDr. D. J., kterou viděl poprvé v životě, kterou si za svoji obhájce nevolil a „nabyl přesvědčení, že s projednávanou věcí není blíže seznámena“. Uvádí, že „po dobu pozastavení výkonu advokacie zaniká oprávnění poskytovat právní služby“ a od 1. 5. 2010 tedy neměl v trestním řízení obhájce, přestože se jednalo o případ nutné obhajoby. Vrchní soud v Praze neměl připustit, aby obviněného v řízení o odvolání obhajovala JUDr. D. J., kterou „bez jeho vědomí určila Mgr. E. K. s odkazem na ustanovení § 26 odst. 1 zákona o advokacii, které však nelze použít v případě zániku oprávnění vykonávat advokacii“. S ohledem na shora uvedenou skutečnost obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek soudu druhého stupně a věc tomuto soudu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Ve vztahu k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který uplatnili obvinění M. E. a J. R. je potřebné uvést, že tento dovolací důvod je dán v případě, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V mezích tohoto dovolacího důvodu je pak možno namítat, že skutek zjištěný soudem byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, třebaže nejde o trestný čin nebo sice jde o trestný čin, ale jeho právní kvalifikace neodpovídá tomu, jak byl skutek ve skutkové větě výroku o vině popsán. Z těchto skutečností pak vyplývá, že Nejvyšší soud se nemůže odchýlit od skutkového zjištění, které bylo provedeno v předcházejících řízeních, a protože není oprávněn v rámci dovolacího řízení jakýmkoliv způsobem nahrazovat činnost nalézacího soudu, je takto zjištěným skutkovým stavem vázán (srov. rozhodnutí Ústavního soudu II. ÚS 760/02, IV. ÚS 449/03). Povahu právně relevantních námitek nemohou tedy mít námitky, které směřují do oblasti skutkového zjištění, hodnocení důkazů či takové námitky, kterými dovolatel vytýká soudu neúplnost provedeného dokazování. Ke shora uvedenému je dále vhodné uvést, že závěr obsažený ve výroku o vině je výsledkem určitého procesu. Tento proces primárně spadá do pravomoci nalézacího soudu a v jeho průběhu soudy musí nejprve zákonným způsobem provést důkazy, tyto pak hodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a výsledkem této činnosti je zjištění skutkového stavu věci. Nejvyššímu soudu tedy v rámci dovolacího řízení nepřísluší hodnotit správnost a úplnost zjištěného skutkového stavu věci podle § 2 odst. 5 tr. ř., ani přezkoumávání úplnosti provedeného dokazování či se zabývat otázkou hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. Námitky týkající se skutkového zjištění, tj. hodnocení důkazů, neúplnosti dokazování apod. nemají povahu právně relevantních námitek.

Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolát Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03).

Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy. Právně fundovanou argumentaci má přitom zajistit povinné zastoupení odsouzeného obhájcem – advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

Z dovolání obviněného M. E. vyplývá, že tento nesouhlasí se závěry odvolacího soudu, který mj. konstatoval ve svém rozsudku, že Městský soud v Praze postupoval v souladu s ustanoveními § 2 odst. 5, 6 tr. ř. V této souvislosti soudům vytyká, že se nezabývaly jeho návrhem na provedení dalších důkazů, které podle jeho mínění měly význam pro správné posouzení věci. Je třeba obviněného upozornit na to, že zjištěný skutkový stav podle § 2 odst. 5 tr. ř. je výsledkem určitého procesu, který spočívá v tom, že soudy musí nejprve zákonu odpovídajícím způsobem provést důkazy, které považují za nezbytné pro zjištění skutkového stavu věci a tyto důkazy musí dále hodnotit v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. Na základě hodnocení důkazů založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu pak dospívá soud ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (pro orgán činný v trestním řízení) a tento závěr je pak shrnut ve skutkovém zjištění – skutkové větě. Shora popsané hodnotící úvahy, stejně jako otázka objasňování tohoto skutkového stavu jsou rozvedeny v odůvodnění. V odůvodnění rozsudku (§ 125 odst. 1 tr. ř.) soud stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění přitom musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. V návaznosti na shora uvedené pak nezbyvá než konstatovat, že obviněný svojí argumentací uplatněnou v dovolání se snaží zpochybnit nikoli právní závěry, ale skutková zjištění soudu, vlastní verzi uplatněné obhajoby ve smyslu jím tvrzeného nedostatečného skutkového zjištění, vzhledem k okolnosti neprovedení jím navržených důkazů. Z rozhodnutí soudu prvního stupně, s jehož závěry se ztotožnil soud odvolací, je patrné, jakým způsobem tento hodnotil důkazy a nelze než konstatovat, že bylo postupováno v souladu s ustanoveními § 2 odst. 5, 6 tr. ř. V podaném dovolání obviněný patrně záměrně nezmiňuje okolnosti, které vyplývají ze str. 15 – 25 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, kdy se k jeho účasti na páchané trestné činnosti vyjádřili také spoluobvinění P. a Š. a soud také odůvodnil, proč výpovědím těchto spoluobviněných uvěřil. Je třeba připomenout, že uvedené výpovědi nezůstaly v rámci prokázání viny obviněného osamoceny a pouze pro stručnost je třeba zmínit skutečnosti, které vyplývají např. ze str. 35, 36, 38, 45, 47 či 49 odůvodnění rozsudku, jež vedly soud k závěru o jeho vině. Za shora uvedené důkazní situace nelze soudům vytknout, že neprovedly další důkazy v souladu s návrhem obviněného, neboť jejich závěry vedly ke zjištění skutkového stavu, o němž nemá orgán činný v trestním řízení – soud pochybnosti. V rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. námitky směřující k neúplnosti skutkového stavu a hodnocení důkazů je třeba označit za právně irelevantní. Z tohoto důvodu přicházelo v úvahu pouze odvolání obviněného odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř.

K námitkám obviněného J.R. k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., které směřují obdobně jako v případě obviněného M. E. do oblasti skutkových zjištění, byť je tvrzeno, že směřují proti právnímu posouzení věci, nezbyvá než odkázat na skutečnosti uvedené shora k osobě obviněného M. E., které jsou charakteristické pro zmíněný dovolací důvod. Obviněný J. R. v podaném dovolání oproti obviněnému M. E. dále poukazuje na to, že ze skutkových vět nevyplývá, že by se jednání, pro které byl odsouzen, dopustil jako člen organizované skupiny, či si přisvojil věc vloupáním apod. Závěrem podaného dovolání zmiňuje, že „až nyní se dozvěděl, že tyto dokumenty byly z trestního spisu následně neoprávněně a v neprospěch obviněného odstraněny a nebyly ani součástí spisu při skončení vyšetřování a obviněný se neměl možnost s nimi při prostudování spisu seznámit“. Těmito dokumenty měly být výpovědi a úřední záznam, pořízené na počátku trestního řízení. Podle obviněného uvedený postup mohl způsobit nesprávnost vydaných rozsudků a byl důvodem k předběžnému projednání obžaloby. V souvislosti s pojmy, které shora obviněný zmínil, tj.

„organizovaná skupina“ apod., je třeba souhlasit s obviněným, že se jedná o pojmy hmotného práva, které jsou spjaty s právní kvalifikací. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že sám obviněný, byť tyto pojmy používá a od nich odvozuje oprávněnost použití dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., váže i aplikovatelnost těchto pojmů a použité právní kvalifikace na nedostatečné skutkové zjištění (viz str. 3 dovolání), resp. „nedostatek důkazů, týkající se např. samotného způsobu provedení, resp. určení rolí jednotlivých pachatelů, včetně určení, kdo řídil auto, kdo omotával bankomat ocelovými lany atd.“, když dále poukazuje na to, že „jeho vina nebyla prokázána a právní kvalifikace je nezákonná, neboť nemá oporu v provedených důkazech a z toho vyplývajících skutkových zjištěních a následně v popisu jednotlivých skutků“. Z této části dovolání je patrné, že podle názoru obviněného nebyl proveden dostatek důkazů pro závěr o jeho vině. Takovou námitku je však nutno označit za právně irelevantní z pohledu uplatněného dovolacího důvodu. Obviněného je třeba upozornit na to, že pokud skutkové zjištění obsahuje, že „poté, co obžalovaní J.R.a J. N. natipovali objekt a místo spáchání trestného činu, obžalovaný M. E. zajistil od nezjištěných osob motorová vozidla, obžalovaní M. E. a M. Š. zakoupili autogenovou soupravu, a po vzájemné dohodě a naplánování způsobu provedení trestného činu a dělení zisku si rozdělili jednotlivé úkoly“, uvedené skutkové zjištění je dostačující pro závěr, že se trestného činu krádeže dopustili jako členové organizované skupiny, přičemž soud prvního stupně na str. 52 - 53 svého rozsudku rozvedl úvahy ke znaku organizované skupiny, stejně jako znaku přisvojení si cizí věci násilím, neboť je bezpochyby i pro obviněného zřejmé, že při krádežích, za které byli odsouzeni se zmocňovali cizích věcí (peněz v trezorech) a tyto krádeže páchali za pomoci vozidel, kdy osobním vozidlem např. prorazili dveře do nákupního centra, ocelovými lany omotali a tahem vytrhli z upevnění bankomaty, kdy za použití autogenu tyto otevřeli. Pro obviněné (obhajobu) je vhodné a potřebné uvést, že Nejvyšší soud není další odvolací instancí a dovolací důvody jsou jasně vymezeny a mají jednoznačná pravidla, což je patrně nutno zdůraznit v souvislosti s rozsahem odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu.

V návaznosti na uplatněnou argumentaci obou shora uvedených obviněných je vzhledem k výše uvedenému potřebné odkázat na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 78/05, ze dne 2. 6. 2005, ve kterém tento uvedl, že označení konkrétního dovolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 265b tr. ř. přitom nemůže být pouze formální; Nejvyšší soud je povinen vždy nejdříve posoudit otázku, zda dovolatelem uplatněný dovolací důvod lze i podle jím vytykaných vad podřadit pod některý ze specifických dovolacích důvodů uvedených v § 265b tr. ř., neboť pouze skutečná existence zákonného dovolacího důvodu, nikoli jen jeho označení, je zároveň zákonnou podmínkou i rámcem, v němž dochází k přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem. S předkládanou vlastní verzí skutkového děje, je vhodné zmínit, že právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obviněného. Uvedeným základním právem je „pouze“ zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona v souladu s ústavními principy (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 681/04). To platí i pro dovolací řízení.

K dovolání obviněného J.N.a jím uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř. je potřebné uvést, že zmíněný dovolací důvod je dán v případě, že obviněný neměl v řízení obhájce, ač ho podle zákona mít měl. Z uplatněné námitky vyplývá, že obviněný měl ustanovenou obhájkyni a tato ho také sama, ev. prostřednictvím substituenta zastupovala. V tomto směru tedy od počátku řízení až do 1. 5. 2010 neexistuje zmíněný dovolací důvod a je tvrzen obviněným od uvedeného data, tj. od 1. 5. 2010. Ve vztahu k prováděným důkazům přichází v úvahu zabývat se pouze problematikou § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř. ve vztahu k veřejnému zasedání, neboť žádné úkony, které by měly vliv na výsledek trestního řízení prováděny nebyly. Ze spisu Městského soudu v Praze vyplývá, že ustanovené obhájkyni Mgr. E. K. byl pozastaven výkon advokacie z důvodu uvedeného v § 9 odst. 1 písm. b) zákona o advokacii. Uvedená advokátka tuto skutečnost sdělila přípisem Vrchnímu soudu v Praze dne 12. 5. 2010, doručeným dne 17. 5. 2010. Dne 1. 5. 2005 Mgr. E. K. ustanovila svým

zástupcem podle § 27 odst. 1 zákona o advokacii JUDr. D. J., která se také k veřejnému zasedání u odvolacího soudu dne 14. 6. 2010 dostavila a obviněného hájila. Obviněný však v podaném dovolání argumentuje tím, že JUDr. D. J. viděl u veřejného zasedání poprvé v životě, nikdy si ji za svého obhájce nezvolil a že pozastavením výkonu advokacie zaniká oprávnění poskytovat právní služby – tedy zaniklo Mgr. E. K. v jeho trestní věci a obviněnému měla být dána možnost obhájce si ve lhůtě zvolit, ev. mu měl být následně obhájce ustanoven. Uvedenou argumentaci obviněného nelze akceptovat. Ustanovená obhájkyň obviněného si byla vědoma svých povinností vůči obviněnému – klientovi i skutečnosti, že pozastavením výkonu advokacie po dobu pozastavení výkonu advokacie není advokát oprávněn poskytovat právní služby. Ustanovená obhájkyň vědoma si této skutečnosti postupovala podle § 27 odst. 1 zákona o advokacii, který stejně jako § 26 odst. 1 zákona o advokacii se obviněný ve vztahu ke své osobě snaží zpochybnit. Toto ustanovení uvádí, že „brání-li advokátovi, který vykonává advokacii samostatně, jakákoliv překážka ve vykonávání advokacie a neučiní-li jiné opatření za účelem ochrany práv nebo právem chráněných zájmů svých klientů, je povinen ustanovit bez odkladu, nejpozději do jednoho měsíce, ode dne, kdy taková překážka vznikla, jiného advokáta po dohodě s ním svým zástupcem (§ 26 odst. 1)...“ Z postupu ustanovené obhájkyně je patrné, že tato postupovala plně v zájmu klienta. Z toho, že veřejnému zasedání byla přítomna JUDr. D. J. vyplývá, že ustanovená obhájkyň JUDr. K. v této souvislosti u veřejného zasedání žádnou právní službu neposkytovala. Obviněný byl u veřejného zasedání zastoupen obhájkyň a tudíž jeho odkaz na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř. je zjevně neopodstatněný. Obviněný byl obhájcem zastoupen nejen ve formálním významu zastoupení, ale i materiálním, neboť argumentaci obviněného uplatněnou v dovolání, že „o JUDr. J. nabyl přesvědčení, že s projednávanou věcí není blíže seznámena“, lze označit za účelovou, protože nelze přehlížet okolnosti konání veřejného zasedání dne 14. 6. 2010. JUDr. D. J. byla veřejnému zasedání přítomna, přednesla odvolání, rovněž tak závěrečný návrh a ani v jednom případě tohoto vystoupení obviněný neuplatnil námitku, že jej tato obhájkyň zastupuje nekvalitně, naopak sám na č.l. 2642 uvedl, že souhlasí se slovy své obhájkyně. Tato skutečnost svědčí rovněž pro závěr, že služby advokátky, které se mu dne 14. 6. 2010 u veřejného zasedání dostalo, nic nevytýkal, se službou byl spokojen a nečinil rozdíl mezi obhájkyň ustanovenou a JUDr. J.

Vzhledem k uvedeným námitkám obviněných M. E. a J. R. Nejvyšší soud připomíná, že dovolání je mimořádným opravným prostředkem, přičemž neexistuje ústavně zaručené základní právo na trojinstančnost řízení (srov. sp. zn. III. ÚS 298/02, IV. ÚS 29/07). V rámci dovolacího řízení nelze připustit, aby se obviněný domáhal změny v hodnocení důkazů, neboť následkem by bylo zcela jiné skutkové zjištění, které by odpovídalo jeho představám a je v příkrém rozporu s objektivně zjištěným skutkovým stavem a následně ve svém důsledku by muselo vést i k jiné právní kvalifikaci, která by však byla založena na jiném skutkovém zjištění, než které bylo učiněno a je předmětem dovolacího řízení.

Na základě shora uvedených skutečností, kdy námitky uplatněné obviněnými M. E. a J. R. byly z pohledu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. shledány právně irelevantní, byla jejich dovolání odmítnuta podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. Dovolání obviněného J. N. vzhledem k tomu, že bylo shledáno z důvodů shora rozvedených zjevně neopodstatněným, bylo odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Z tohoto důvodu Nejvyšší soud nemusel věc meritorně přezkoumávat podle § 265i odst. 3 tr. ř. V souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. o odmítnutí dovolání rozhodl Nejvyšší soud v neveřejném zasedání. Pokud jde o rozsah odůvodnění, odkazuje v tomto směru na znění § 265i odst. 2 tr. ř.

(zdroj: www.nsoud.cz)

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)